

Vzpomladansko veselje.

Poglèj, obrni se okrog,
Zelena gora, živ je log;
Povsod je vzpomladanski cvet
Vesoljni v svate vabi svet.

(S. Jenko).

Vzpomlad je tù, vesela cvetoča vzpomlad, otroci, veselite se je, dokler ste še v svojem mladostnem, nedolžnem veselji. Modro nebó tako lepo jasno nad nami, polje in travniki v najlepšem zelenilu, drevje v cvetji, ptičice, naše stare znanke, prijetno prepevajoč — vse, vse nam oznanja, vse nam kliče, da je vže tù prijetna in vesela vzpomlad. Zatorej vèn, otroci, na prosto, tam doli k bistremu

potočku, tam doli je vže vse polno prelepih vzpomladanskih cvetic. Le hitro, da si jih natrgamo in povežemo v šopke in vence! Vže so tù beli zvončki, rumene trobentice in prijetno dehteče vijolice. Anička jih ima vže polno košarico in tudi venček na glavi, a še vse premalo jih je; še, še jih je treba, za očeta, mater, bábito in tudi malega poníglavčka Stancka, ki tako veselo skače v naročji skrbne matere. Ali ste pa tudi vže slišali pripovedko o prvi vzpomladanskej cvetici? Ako ne, poslušajte, naj vam jo jaz povem.

Nastopila je vzpomlad. Sneg je skopnel, polje in travniki so se jeli zeleniti, drevje cveteti. Ko se je vse to godilo, vzbudila se je nežna čebelica iz zimskega spanja. Vzbudila je pa tudi druge svoje továrišice in jim rekla: „Pojdimo gledat,

če je še led in sneg zunaj.“ Pa ni bilo več snega ne ledú, solnce je gorko pripekalo in povsod je bilo gorko. In čebelice so zlezle iz panja, umile si svoja krileca in vzletele prvič v božjo naravo.

Najpred so šle k jablani in jo vprašale: „Ali imaš kaj za naše lačne želodčke?“ Jablana jim reče: „Nè, nimam še nè; prišle ste prezgodaj. Moje cvetje še ni razvito. Pojdite tjà dolí k črešnji.“ In letele so čebelice k črešnji in jej rekle: „Črešnja ljuba, ali imaš kaj cvetja za nas? Lačne smo!“

Črešnja jim reče: „Pridite jutri, danes so moji cvetovi še zaprti. Kadar bom v cvetji, prav ljubó mi bo, ako pridete.“

In vzletele so čebelice k tulipanu, ki je imel velik, lep cvet, pa ni bilo v njem niti vonjave niti slaščice. Čebelice tu niso mogle dobiti medú. Vže so se hotele domóv vrniti, ko ugledajo globoko v grmovji lepodehtečo cvetico. Bila je pohlevna vijolica. Čebelice prileté in vijolica jim odprè svojo cvetlično čašo. Bila je čaša polna dišave in medú. Čebelice so se napile in še domóv prinesle prvi med, ki so ga dobile vzpomladi.

V sobi mojega tovariša.

isli si mojega tovariša, sedečega v naslonjači. Orgljice premika po ustih in daje „takt“ svojim godecem. Ob znožji njegovem leži zvesti „Prijan“ in mu pritiska mokri gobček na skorne, vesel veselega gospoda.

V kotu stoji visoka kletka, po katere železnej žici zeleni papagajček močno pribija svoj kljun ter kriči kakor razposajen otrok.

Na postavci stoji druga kletka. Žolti kanarček pleše po njem ter drobi vesele pesni, katere si je pa precej prestrojil po „vižah“ svojega soseda. Sosed njegov pa je mali čižek, ki ima za belo zavěso pri oknu svoje stanovanje. V vodi si pere svojo suknjico, da ga je gledati veselje, ter pomižikuje svojemu sosedu na postavci.

Spodaj na oknu prenaša črni drōzg svoj debeli životek ter brska in kljuje po korenji, da se vse kadí.

Na drugem oknu ima plaha prepeličica svojo palačo. Boječe se ozira okolo sebe kakor sramežljiva deklica ter izbira bela mravljinčja jajca. —

In zdaj si mislite, otroci! kak hrušč in trušč, kak vik in krik, kako žvrgolenje in gostolenje mora to biti, kadar igra moj tovariš na orgljice svojim ljubljencem. Prepeličica poje: pet-pedí, kanarček poje: „naprej zastava Slave“, čižek drobí národne pesence in drozg ureže kakšno po svoje. Paperlè (papagaj) kriči, da gre kar po ušesih, Prijan pa gode po svoje in če ni drugače, zalaja tudi časih ali pokaže na palici svojo umetelnost. — Kaj nè, otroci! to bi bil semenj za vas?

Toda danes je drugače. Moj tovariš nima orgljic v ustih; ném sloní v naslonjači in izpušča dime svoje cigare po sobi. Prijan stresa nevoljno svoj gobček ter se preselí od gospodovih nog v drugi kot sobe. Krivokljuni „paperlè“ gleda od daleč obraz svojega gospoda in daje od sebe nevoljne glasove, ker mu gospod danes še ni ponudil svojega prsta, da ga poljubi s kljunom in pritisne na-nj svojo ostro nožico,